

В УКРАЇНІ ЗМОПІВЦІ ПОБИЛИ МАНІФЕСТАНТІВ

Київ (УНІАР і М. Коломисць). — Тут в середу, 1-го травня, відбулося дві маніфестації: о 10-ій годині офіційна, з участю близько 20,000 людей, яку приймає, стоячи на трибуні голова Верховної Ради України Леонід Кравчук та перший секретар ЦК КПУ Станіслав Гуренко.

В годині 11-ій розпочалася маніфестація демократичних сил, організована Рухом та УРП. В ній взяли участь до 30,000, в тому числі представники страйкуючих шахтарів вугільних регіонів України. Очолювали колонну народні депутати України Михайло Горинь, Лариса Скорик, Іван Драч та багато інших лідерів опозиції. Під час руху колонії Хрещатиком з гучномовців лунали патріотичні пісні та заклики до боротьби за незалежну українську державу, націоналізацію майна КПСС тощо.

Відтак багатотисячна колона попрямувала до Лук'янівської тюрми, вимагаючи звільнення Степана Хмари та інших політ'язнів. Під час пікетування в'язниць народний депутат України Лариса Скорик за дозволом адміністрації мала побачення зі С. Хмарою. Вона повідомила про тяжкий стан його здоров'я через голодівку і примусове годування, якому торемна адміністрація піддала його 30-го квітня. На території тюрми допустили народних депутатів та деяких представників преси. Як повідомив присутній на переговорах між депутатами та керівництвом тюрми кореспондент УНІАР Андрій Дерепка, переговори фактично не відбулися, а згодом і депутати, і представників преси вивели з території в'язниці. Оскільки маніфестанти загородили рух транспорту, проти них застосували силу загонні міліції особливого призначення (ЗМОП). Змопівці багатьох побили, близько 20 осіб затримали і відвезли до райвідділу міліції Шевченківського району Києва, кілька осіб потрапили до лікарень. Очевидці розповідають, що змопівці били ногами члена УРП Олександра Бедзю, а коли останнього привезли до міліційного відділення, то він був у такому важкому стані, що його змушені були негайно відвезти до лікарні.

Учорні народні депутати України Іван Драч, Дмитро Павличко, Лариса Скорик та Олександр Ємець, які клопоталися про звільнення ув'язнених, закликали присутніх розійтися. Деякі з народних депутатів та представники страйкарів висловили намір розпочати голодівку до звільнення С. Хмари та інших ув'язнених разом з ним.

Уранці 2-го травня біля Республіканського Стадіону відбувся мітинг громадянськості Києва з приводу подій 1-го травня. У своїх виступах депутати Скорик, Горинь, Драч та Ємець детально розповіли про свою розмову з керівництвом МВС та про ситуацію, що склалася у ВР УРСР. За останніми даними, біля Лук'янівської тюрми було побито близько 50 і затримано 28 осіб. Член УРП Ольга Охрименко в наслідок побиття дістала струсення мозку. Проти члена Руху Галини Василенко розпочато кримінальну справу за образи генерала Недригайла.

В Івано-Франківському о 10-ій годині ранку на площі біля міського та обласного комітетів КПУ відбувся компартійний першотравневий мітинг, що зібрав близько 2,000 осіб, значну частину яких склали військові. У виступах промовчів йшлося, як завжди, про турботу Компартії про блага трудового народу, про прагнення вивести республіку з кризи.

О 10-ій год. ранку на Вічевому Майдані розпочався багатотисячний мітинг, організований профспілками області. Голова Обласної Ради Профспілок Скригунець, відкриваючи мітинг, проголосив вимоги профспілок до Верховної Ради УРСР. Профспілки підтримують страйкуючих шахтарів та їхні вимоги. Промовчів говорили про становище на виробничому об'єднанні Родон, генеральний директор якого, Дмитро Бідник, наказав вивести за межі підприємства осередок ТУМ і домагастись виводу профспілок. Мітинг ухвалив резолюцію, в якій, серед інших, висунуто вимогу звільнення народного депутата України С. Хмари та інших політ'язнів.

О 6-ій год., з ініціативи національно-демократичних організацій відбувся мітинг під гаслом „Політична незалежність — гарант добробуту людей”. У Символічній 1-го травня відбулася перша за часів комуністичної влади дозволені першотравневі маніфестації демократичних сил. Близько 3,000 осіб пройшли окремою колоною до центру міста, після чого

(Закінчення на стор. 4)

ДОНЕЦЬКІ ШАХТАРІ ПРИПИНЯЮТЬ СТРАЙК

Донецьке (УНІАР). — Тут у вівторок, 30-го квітня, поширене засідання Донецького міського страйкового комітету ухвалило рішення припинити страйк з 4-го травня.

Мотивується це кризовою ситуацією в Україні та необхідністю надати можливість Верховній Раді України у спокійній обстановці ухвалити нову конституцію республік. Страйковий комітет залишив за собою право поновити страйк у разі невиконання цієї вимоги. Висунути раніше політичні та економічні вимоги залишаються в силі. Підприємства рекомендовано продовж травня провести конференції для обрання представників у Донецький страйковий комітет та розглянути питання про утворення страйкових фондів.

З ініціативи Донецької

Міської Ради, тут 1-го травня відбувся мітинг під гаслом „За радикальні політичні і економічні перетворення”. Виступили представники майже всіх політичних партій і організацій міста. Суперечка виникла при обговоренні резолюції. Представники Міської Ради виступили проти внесення до неї вимоги про звільнення Степана Хмари. Цей пункт був включений до резолюції лише після того, як присутні почали скандувати „Свободу Хмарі!”.

Таким самим способом до резолюції внесли пропозиції про негайне узаконення Верховною Радою України національної символіки, про демонтування пам'ятників Ленінові, розпуск КПСС, організацію незалежної комісії для розслідування обставин арешту С. Хмари в Донецькому на лєтовіщі.

Відбулися наради комітетів допомоги з представниками Руху

Вашінгтон (ККДУ). — У суботу, 13-го квітня тут в приміщеннях адвокатської фірми Гібсон, Данн і Краутер відбулося перше консультативно-планувальне засідання ексекютив ККДУ (ЗСА) і Канадського Товариства Прихильників Руху з чільними членами правління НРУ.

Від Руху України прибули Іван Драч, Михайло Горинь, Вячеслав Чорновіл, Дмитро Павличко, Лариса Скорик, Богдан Горинь і Іван Заяць. Канаду репрезентували Ераст Гуцулак,

(Закінчення на стор. 4)

Боротьба за звільнення С. Хмари триває

Київ. — Ред. Марта Коломисць, кореспондент Пресового Бюро УНС, повідомляє зі столиці України, що після невдалої спроби вирішити питання про звільнення Степана Хмари в четвер, 25-го квітня, справу С. Хмари піднесено знову в п'ятницю, 26-го квітня, під час пленарної сесії Верховної Ради України.

Навіть після виступу лідера комуністичної більшості Олександра Мороза в голосуванні за звільнення С. Хмари до суду, який має розпочатись 14-го травня, бракувало 21 голос до досягнення більшості (226). Отже знову питання залишилося невирішеним, хоч цього разу до відсутності кворуму причинилися депутати з Народної Ради, які після гострого конфлікту напередодні, не всі були присутні на залі.

Вийшовши зі залу наради після голосування, деякі депутати з Народної Ради на чолі з Михайлом Горинем внесли відклик до Вер-

ховного Суду. Як пояснив М. Горинь, суддя Олександр Федченко спочатку пообіцяв прийняти делегацію від Народної Ради у вівторок 30-го квітня в 10-ій годині ранку, але в той день уже о 9:55 кудись зник.

Газета „Молодь України” з 27-го квітня, в цій справі пише: „Якби питання Степана Хмари не існувало, його б вигнали. Приблизно такою є думка представників парламентської більшості”. Далі кореспондент Олена Губіна розповідає, що лідер більшості О. Мороз наполягав на тому, що „певним силам” у парламенті дуже вигідно, щоб Хмара перебував в ув'язненні, бо вони, спекулюючи на цьому, отримують політичні дивіденди. І сам він, Мороз, проти того, щоб С. Хмара перебував за ґратами.

„Інший представник більшості, Сергій Дорогунцов, спробував навіть надати „примитивної форми” пропозиції Народної Ради, в якій йшлося про відклинення постанови Верховної Ради у тій частині, де дана згода депутатам на арешт Хмари. Але для позитивного рішення про відклинення санкції на арешт депутата не вистачило 21 голосу”.

Народна Рада залишила залу й зібралася на засідання, де була пропозиція взагалі вийти із складу Верховної Ради і утворити паралельну структуру. Однак більшість не погодилася з такою пропозицією. Олександр Ємець запропонував кілька днів до початку сесії попрацювати самостійно, а потім оцінити, що з того вийде. Так розповідає кореспондент „Молоді України” і продовжує:

„Щодо С. Хмари, вирішено зібрати підписи народних депутатів під заявою про його звільнення і відправити з нею делегацію до Верховного Суду. Сподіваються, що там все-таки підуть назустріч”.

(Закінчення на стор. 4)

ДЖ. БУШ ПРИЙМЕ ПРЕЗИДЕНТА ЛИТВИ

Вашінгтон. — Як повідомляв Литовський інформаційний центр, у неділю, 5-го травня, у Вашингтон прибуде президент Литви Вітаутас Ляндсбергіс. У середу, 8-го травня, його прийме у Білому Домі президент ЗСА Джордж Буш. Авдієнція призначена на 11.15 ранку.

В. Ляндсбергіс також зустрінеється з лідерами Конгресу. Разом з представниками литвійського і естонського керівництва він виступить в комісії Конгресу у справі безпеки і співробітництва в Європі (Гельсінкська комісія).

Це перша закордонна поїздка литовського президента від 13-го січня, коли советські воєки штурмува-

ли будинок вільносьського радіо і телевізії і вбили або задавили танками 15 осіб. Під час цього інциденту було поранено понад 700 цивільних осіб.

Як голова Литовської держави Ляндсбергіс приїжджає у Вашингтон уже вдруге. 10-го грудня минулого року він зустрівся з Бушем і попросив у нього „політичного заступництва” після погрози Москви накласти на Литву „економічну катастрофу” і вжити військової сили проти непокірної республіки.

З Вашингтону президент Литви 8-го травня відлетить в Лос Анджелес. Він також відвідає Чикаго, де є найбільша в ЗСА литовська громада.

Агенти КГБ порушили недоторканість амбасад ЗСА в Москві

Вашінгтон. — згідно з інформацією офіційних чинників Білого Дому агенти КГБ, переодягнувшись в односторонні пожежники і використавши ситуацію вогню в одному з будинків амбасаді З'єднаних Штатів Америки в Москві, до виходу якого вони могли самі спричинитись, продались без дозволу амбасадора Джека Матлока на територію амбасад, викрали засекречені матеріали, використовувачи відсутність персоналу в будинку, викрали деякі електронні речі і відкрили вогнетриві шафи, щоб видістати звідтам важливі документи.

Пресовий секретар Білого Дому Марлін Фіцвотер заявив, що в цій справі ведеться слідство, робиться підсумки матеріалів, які могли пропасти в цій суматосі гашення вогню на двох останніх поверхах десятиповерхового комплексу. Два останні поверхи були спеціально добудовані і пристосовані для ведення строго засекреченої діяльності і ці „поверхи”, згідно документації і відсутність на „горі” советських підслухових апаратів, турбували не від сьогодні керівників советської державної служби безпеки, яка є відома із створення подібних провокацій і афер в себе в дома і за кордоном.

Очевидно, Адміністрація президента Джорджа Буша намагастись дещо приховувати і не „антагонізувати” цієї справи на передодні зустрічі на вершинах, запланованої на місяць червня, але скандал з кагєбіськими „пожежниками” таки представив на зовні і

Після цього випадку справа нового будинку, чи будинків, для американської амбасад, американськими будівничими, стане знову актуальною. Правда, у великій мірі залежатиме від слідства згаданої шістки, яка вже 10 днів перебуває в Москві. Все одно, на думку багатьох політичних аналітиків, Уряд ЗСА повинен витягнути відповідні консеквенції і принаймні розголювати цю скандальну справу на Заході.

У СВІТІ

ІРАКСЬКИЙ УРЯД повідомив представника Міжнародної агенції для справ атомової енергії, що Ірак зумисно заховав у безпечному місці частину урану, щоб зберегти від американського бомбардування. Представник уряду президента Саддама Гуссейна заявив, що на жаль його уряд не може виявити комісії місця заховання поки американці не дадуть гарантії, що не бомбитимуть місць заховання. В цьому випадку, кажуть поінформовані особи, йдеться про 12 кілограм чистого урану отриманого режимом С. Гуссейна з Франції. Іран має також певну кількість звичайного урану, купленого в Советському Союзі, частина якого знаходиться під розвалинами двох реакторів, які були збомблені американцями і британцями. Відповідаючи на запит членів згаданої атомової агенції іракські речники заявили, що вони не мають атомової зброї, а всі спроби продукувати свою електроенергію за допомогою атомових реакторів були неуспішними з огляду на бомбардування реакторів ізраїльським і альятським летунством.

КОЛИШНІЙ МІНІСТЕР закордонних справ СССР Едуард А. Шеварднадзе зустрівся з 20-ма західними кореспондентами напередодні його запланованої поїздки до З'єднаних Штатів Америки, де він має намір вести рекламну кампанію в користь випуску книжки спогадів. В розмові з журналістами Шеварднадзе заявив, що з хвилююю його відходу від активної політики, загроза повернення диктатури в СССР зросла у ще більшій мірі. Правда, заявив колишній міністер, що частину цього стану можна приписати політичному і економічному розвитку в країні, якщо це взагалі можна назвати розвитком. Всі ці потягнення уряду в останньому часі радше треба називати помилковими і трагічними. Відповідаючи на питання, чи треба сподіватись військового перевороту в СССР, Шеварднадзе відповів, що це може статись лише тоді, якщо уряд перестане функціонувати і не буде здібний керувати країною. Він переконаний, що військові кола не є спроможні сьогодні перевести перевороту в такій великій імперії і при наявності різнонаціонального елементу.

ВІРМЕНІЯ І АЗЕРБАЙДЖАН ЗНОВ В КОНФЛІКТІ

Москва. — Агенство Асоційейд Пресс і акредитовані в Москві кореспонденти інформують, що між Вірменією і Азербайджаном, двома закавказькими республіками СССР, знов розпочався збройний конфлікт. Майкл Даббс, кореспондент газети „Вашінгтон Пост” повідомляє, що частини азербайджанської міліції, підтримані советськими військами внутрішніх справ (чорноберетниками), зайняли два вірменські поселення на заході республіки в поблизу Нагірного Карабаху. Мешканці двох поселень (сіл міського типу) ставили розпалений спротив напасникам. У висліді перестрілки загинуло з обох сторін від 25 до 35 осіб, а чимало було поранених. Даббс пише, що азербайджанців підтримували в наступі танки і панцерні вози.

Добре поінформовані особи в Баку заявили західним кореспондентам, що нібито акція азербайджанців, спільно із советськими вбивцями-чорноберетниками, які свого часу розрубували голови саперними лопатками грузинам в Тбілісі, була переведена для того, щоб знищити бази вірменських „терористів” і забезпечити республіканській суверенітет, в першу чергу Азербайджану. Під час боїв були знищені 15 вірменських „бандитів”. Про свої жертви азербайджанці і советські воєки нічого в інформації не згадують. Напасники захопили, так принаймше вони твердять: 15 протитанкових мін, п'ять мінометів, чотири панцерні вози, кілька тягарових військових автомобілів, дрібну зброю і амуніцію.

Азербайджанці, які, як виглядає, вирішили не шукати порозуміння із своїми співбратими вірменцями, а стали на службу Москві і почали поспішно виконувати „указ” президента-диктатора СССР Міхаїла Горбачова про розброєння усіх незалежних республіканських військових формаций, пішли, на думку спостерігачів, дорогою самотгубства.

Голова комісії закордонних справ у Верховній Раді Вірменії Давид Варданян повідомив кореспондентів, що азербайджанці і війська внутрішніх справ СССР не дозволили навіть вірменським медичним працівникам, які прибули на місце зудару зайнятих обслугову поранених, в результаті чого ще шість осіб померло від ран.

Вірменські республіканські гелікоптери були окружені советськими бандитами-чорноберетниками, які заявили, що відкриють вогонь по літаках, якщо вони не покинуть терену. Варданян далі заявив, що президент Вірменії Лівон Тер-Петросян розмовляв телефоном з генсеком і президентом СССР М. Горбачовим і він „обіцяв докладно познайомитись із ситуацією і зарядити слідство”. Тим часом люди вмирали від поранення без надання їм належної медичної допомоги. Петросян заявив советському лідерові, що у випадку дальшої присутності на території Вірменії військ внутрішніх справ, ситуація в республіці напевно загостриться і всякі збройні втручання не поправлять ситуації, а навпаки, загострять її.

Навіть західні аналітики й політичні спостерігачі дивуються, що азербайджанці у своїй ненависті до вірменів дають себе використовувати комуністично-московським імперіалістам, які зацікавлені у розпаленні міжнародних конфліктів, бо тоді вони мають нагоду помститись на поневоленіх Московою народах. Своім нападом на вірменські поселення азербайджанці знову загострили відносини в Нагірному Карабаху і організація вірменських спотіву розстріляла двоє азербайджанців, які співпрацювали з КГБ. Поки поневолені не зрозуміють підступної гри Москви, доти їх будуть бити, розстрілювати, знищувати їхнє майно, розпалювати внутрішні антагонізми корисні для поневолювачів, — кажуть розумніші місцеві політичні діячі і західні спостерігачі.

Радіо-міст Київ — Вашингтон обговорює Чорнобиль

Вашінгтон. — У п'ятницю, 26-го квітня, в п'яту річницю вибуху в Чорнобилі, „Голос Америки” та Радіо Київ влаштували спільну передачу для слухачів України під назвою радіоміст Київ — Вашингтон.

У цій двогодинній передачі взяли участь у Києві: академік Дмитро Гродзин-

(Закінчення на стор. 4)

В АМЕРИЦІ

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ Націй через представників п'яťох постійних членів Ради Безпеки намагастись знайти одностигдність щодо встановлення поліційної сили ООН у північному Іраку для охорони курдів. Вона мала б перебрати від американських і союзних військ охорону цієї зони, що її створено для курдських втікачів. Така окрема поліційна сила ООН для охорони курдських втікачів, які повертаються до шатрових таборів, збудованих американськими і союзними військами, мала б заступити американське і союзне військо. Крім того, в той спосіб хочуть оминити обговорювання на Раді Безпеки ООН питання чи таке встраєвання у внутрішні справи Іраку може бути дозволене без специфічного прохання Багдаду.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ПРИВАТНІ харитативні організації виявили, що курдські втікачі на території Ірану та пограниччі між Іраном і Іраком є в куди гіршому стані, як ті курди, що знаходяться на території Туреччини та в горах північного Іраку, Білий Дім заявив, що розглядає справу прямої допомоги курдським втікачам в Ірані. Посередню допомогу вже було вислано минулої неділі, коли вантажний літак американської військової повітряної флотії доставив до Теграну велику кількість коців для курдських втікачів у іранських таборах. Службовці Державного департаменту кажуть, що ЗСА не мають жодних восток про стан курдських втікачів у іранських таборах, однак сумніваються чи вони є в гіршому стані, як втікачі на території Туреччини.

ЧЛЕНИ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ партії у Пенсильванії вагаються щодо висунення кандидатів на місце загиблого у повітряній катастрофі сенатора Джана Гейнца. Ніхто не хоче ставити будь-яких пропозицій поки генеральний прокуратор ЗСА Річард Торнбріг не вирішить чи він буде кандидується на цей пост. Минулої тижня Р. Торнбріг сказав, що він роздумує над тим, чи резигнувати з посади генерального прокуратора і кандидується на сенатора, однак ще цього рішення не зробив.

Софія з десятима таланами

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Ясне, одверте обличчя, теплий усміх, на ший прегарний український гердан і сильний утиск руки — таке перше враження із зустрічі з людиною, що здається справді має десять таланів. Софія Майданська в першу чергу, однак, поетка і такою знаємо її із малої чепурної збірки поезій „Освідчення”, що недавно привезла нам в дарунку Зірка В., повернувшись з України.

Але у нашій ширій розмові, яка відразу зав'язалася між нами без найменшого зусилля і найменшої штучності, довідуючись, що Софія має за собою вже шість друкованих збірок поезій і дві дитячі книжечки, а третю майже готову. Серед тих дитячих одна побила здатність рекорд, бо виийшла тиражем одного мільйона. Це збірка „Ой, радуйся, земле!”, де вперше вміщені колядки та щедрівки та відповідні для дітей пояснення до них.

На цьому однак далеко не кінець активності нашої поетеси. Вона одночасно із поезією плікає інтенсивно гру на скрипці і виступає із власними концертами, які переплітає поезією. Вона — випускник Львівської консерваторії і її гра — справ-

С. Майданська розказує у „Свободі” про свою многогранну діяльність.

жнього віртуоза. Розумість, цей факт, що вона навчалася музики у Львові, відразу викликає у нас зацікавлення і ми незабаром знаходимо багато спільних знайомих саме із львівських музичних кіл. Вона закінчила також середню музичну освіту, була ученицею Лесі Деркач, яку ми добре пам'ятаємо і згадуємо разом Станіслава Людкевича, Ярослава Музику і Марію Деркач, матір Лесі, яка скерувала Софію на шлях літератури.

І так С. Майданська признається, що почала писати на першому курсі Львівської консерваторії, а її перша опублікована поезія була під враженням перебування в домі письменниці Ірини Вільде, з якою, незважаючи на різницю віку, вона дружила. Ось ще одна постать минулого, яка пригадується у нашій розмові, та ще коли згадуємо „Метелики на шпильках”, до яких,

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА

СВОБОДА

Український щоденник

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНЧ у Вашингтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00

UNA members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Tel: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00

Для членів УНЧокоз \$15.00 річно. За кожно зміну адреси — \$1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346

Jersey City, N.J. 07303

Проблема Церкви у Польщі

Від кінця VIII сторіччя, на 100 років перед хрищенням України, не було у Польщі проблеми Церкви. І тепер у 38-мільйоновому населенні Польщі понад 90 відсотків становлять католики — то яка тут проблема?! Але несподівано вона виринула, коли Синод польських єпископів звернувся зі закликом до народу, щоб скасувати існуючий у конституції Польщі поділ між державою і Церквою. Це конституція ще з комуністичних часів і польський єпископат хотів би, щоб Католицька Церква відзискала свій примат у католицькій Польщі ще перед червнем, коли приїде до Польщі Папа Іван Павло II, — вперше після того, як провалився комунізм у Польщі. Але сучасний парламент у Польщі — це ще залишок компромісу між „Солідарністю” і генеральним секретарем Компарії генералом Войцехом Ярузельським. Щойно осінню цього року відбудуться в Польщі перші загальні, безпосередні, рівні і тайні вибори і можна сподіватися, що у тамошньому соймі зовсім зникнуть комуністи або скоротяться до незначної горстки.

Католицька Церква мала завжди у Польщі величезний вплив на всі ділянки життя. В останніх роках воно дещо змінилося в наслідок занепаду моралі у молоді, та жіночого руху, який бунтується проти суворого принципового становища Церкви щодо жіночих абортів. В Америці теж відоме явище, що більшість жінок стоїть на становищі „права вибору” жінок і проти встравання держави чи Церкви до цієї, мовляв, суто приватної й особистої жіночої справи. У Польщі — це така запальна справа, що — за твердженням „Нью Йорк Таймсу” з 28-го квітня ц.р. у загальних опитах, „Що, на нашу думку найважливіше в державі” — більшість відповіла „військо” а не „Церква”. Ці настрої відбилися й на підході до проблеми поділу між Церквою і державою.

Церква була відділена у Польщі від держави за комунізму, бо комунізм взагалі не визнавав Церкви й релігії, уважав її за опій для народу. У Польщі нарід не слухав комуністичної пропаганди й у масі був вірний Церкві, яка підтримувала „Солідарність” в її боротьбі проти комуністичної влади. Все ж 40 з гаком років комуністичної пропаганди мусило збаламутити частину народу. У названому числі „Нью Йорк Таймсу” наведено вислів одного мудрагеля, що, мовляв, відокремлення Церкви від держави — це „модерний час”, а статус державної Церкви — це анахронічний теократичний устрій. Нісенітниця. Відокремлення Церкви від держави поза комуністичними країнами — це сутоамериканський феномен з уваги на мозаїку віровизнань в Америці. В суперечності до комуністичних країн — тут панує повна свобода релігійного культу включно із свободою навчання релігії у приватних школах та поза школою. Прогнання молитви з прилюдних шкіл в Америці Верховним Судом — було великою помилкою і молитва напевне колись повернеться до всіх шкіл. Теократичний устрій існує в мусульманському Ірані, де верства мусульманських духовників є провідною державною верствою, як Комуністична партія є провідною верствою у країнах комунізму. За всю історію Польщі включно з періодом років 1919-1939 не було поділу між Церквою і державою і не було теократичного режиму. Треба дивуватися, що варшавський кореспондент такого поважного часопису як „Нью Йорк Таймс” міг покликуватися на такого примітива й наводити його слова.

Польський народ щасливий, що Іван Павло II — поляк і польський патріот. Він не є непопулярний, можна його критикувати й мати до нього справедливі жалі й претенсії, але не можна заперечити, що це людина вище пересічного формату. Тому він напевне знайде вихід із цієї незручної ситуації, в якій опинився теперішній польський уряд. Президент Польщі Лех Валенса — символ боротьби проти комунізму й добрий католик — людина без освіти і без розуміння, що державні проблеми існують на те щоб їх по-державницьки розв’язувати.

В ДОРОЗІ ДО ТУРЕЧЧИН президент Ірану Гахемі Рафсаджані зупинився на короткий час в Дамаску, Сирія, зустрівся там з президентом Ассадом і переконав його, щоб Сирія не розбزوковала бойовишк організації Гесболла, проіранської військової шітської групи, в руках якої знаходяться західні закладники. Гесболла буде продовжувати свою діяльність в долині Бекаа в Лівані, а також на півдні Лівану вздовж хордону так званої „зони безпеки”, контрольованої ізраїльтянами і арабами. Всі інші озброєні групи, згідно з рішенням ливанського сирійського урядів, повинні здати зброю і самоліквідуватися.

На цьому шляху СТ „Україна” натрапляла на безконечні труднощі і перешкоди. Умови австро-мадлярської займанщини з доміантними впливами польської шовіністичної та української адміністрації, як також польської спільноти, яка витискала нас, українців, зі Львова та інших українських міст, не змогли вбити спортивного ідеалу серед ентузіастів з під стягу СТ „Україна”.

Кинене батьком фізично-культурної справності, проф. Іваном Боберським, між українців гасло — „В здоровому тілі, здорова душа”, витримало пробу своєю життєздатності, а якразовим свідченням цього — це тисячі лави січових і сокільських гнізд, їх працьовитість і ентузіазм, а в заключному етапі — створення СТ „Україна”.

Безпосередньо перед спалахом Першої світової війни, ми в червні 1914 р., усі ті з’єднання спільно з СТ „Україна” виявили на імператорському Шевченківському здвизі у Львові єдність. В історії українського Львова цей зліт своєю формою і числом учасників не мав рівні. Серед них ми бачили сотки здисциплінованих січовиків і соколів, а також колону здисциплінованих спортовців під прапором СТ „Україна”.

В часі Визвольних змагань в роках 1918-20-их в рядах українських військо-вих формацій брали участь десятки молодих спортовців СТ „Україна”. На за-клик бойової сурми вони з ентузіазмом наповняли військові ряди, стали на захист Вітчизни.

Із закінченням воєнної хуртовини український нарід втратив у боротьбі за свою державу сотки тисяч свого найкращого цвіту. Не повернувшись до свого рідного Львова багато політич-

Олександр Скопеч

ДО 80-РІЧЧЯ СТ „УКРАЇНА” У ЛЬВОВІ

II.

тягав незліченні маси глядачів. По всій широкій Галицькій землі, — по всіх містах, містечках, навіть селах на взірєць СТ „Україна” творилися нові футбольні організації, спортові осередки, ширився спортовий рух у всій своїй величч. Чесною поведінкою на спортових майданах, справедливостю, ввічливістю, українські спортові привернули до себе серця не лише української публіки, але й чужинців.

Українському спортові стелився шлях у світле майбутнє. Зустрічі з чужими клубами частенько перемінялися в маніфестації національної гордості. Перемоги команд ототожнювалися з національною перемогою, — командна поразка з національною поразкою. Бож змагання у більшості випадків не проходили серед нормальних обставин. Вони супроводжувалися бешкетами, антиукраїнськими хуліганськими вигукми, бійками польської шовіністичної вулиці, це не були футбольні змагання, а бій за Україну. Українські спорстмени, отже, були вимушені демонструвати вищі прикмети справності, майстерності і так збивувати комплексу меншевартості. На тих підставових принципах виховувалася українська публіка, тисячі наших юних хлопців і дівчат наших спортових команд. Вони, — зрештою, своїм прикладом всебічно сприяли найкращим виступам. Цей виховний патріотичний вплив спортової діяльності СТ „Україна” посеред української галицької

У 30-их роках, перед Другою світовою війною, СТ „Україна” мала сім ланок, між ними секції: футболу, гокею, боксерської, наколесництва (велосипедську). Гарно розвивалися процвітали секції відбавники (волейболу), кошівки (баскетболу), й ручного м’яча (гандболу). Їхні позитивні результати, надзвичайні успіхи визначалися як успіхи найвищої європейської класи. Хоч віяли потужні, су-противні вітри, владарювали рясні зливи політичних труднощів, спорстмени СТ „Україна” змогли вивести український спорт на найвищі вершини.

Їхні скарги — творчі досягнення ввійшли в духову скарбницю усього народу. Нарешті збулося те, про що так давно й палко мріяли. Представники всіх видів на-шого спорту, зокрема фут-болу, який користувався за-гальним визнанням і при-

Докент Г.В.

ЧОРНОБИЛЮ, ПЕЧАЛЬ МОЯ Й ТРИВОГО...

застерегла про можливість жажливої бід. Але на цю статтю відповідні органи влади не зареагували зав-часно, а може і не хотіли реагувати. А після того, як сталося лихо, ці ж органи влади дали розпорядження вилучити номер „Літературної України”, де була вищезгадана стаття, щоб її бува хто не прочитав після вибуху реактора.

У минулому році я також читала в естонській газеті, що виходить російською мовою, статтю досвідчено-го советського атомщика, який висвітлює причину Чорнобильської катастрофи. На жаль, я вже не пригадую прізвищ ані журна-лістки, що написала статтю в „Літературну Україну”, ані автора статті в естонсь-кій газеті. Але статті ціз доку-ментальною точністю і об’єк-тивністю висвітлюють чому і по чий вині жажлива ката-строфа могла статися і ста-лася...

Советський атомщик, який за його словами 20 років прожив по „медвежих закутках”, в „глухоманях” Союзу перебуваючи там на

керівних посадах зв’язаних з атомними проблемами був викликаний в один з науково-дослідних інститу-тів, що зробив план Чорно-бильської АЕС. Так от, ко-ли йому запропонували під-писати цей проєкт, він відмо-вився. А відмовився тому, що саме проєкт АЕС був недосконалим, а ті, що його складали, не розбиралися з точки зору професіоналізму в атомній енергетиці, щоб заручитися підписом авто-ра статті, керівництво ін-ституту і автори цього смертоносного проєкту обі-цяли йому високу посаду у Москві, і комфортабельну квартиру, але він навідріз відмовився підписати його. Проте, план побудови заві-домо аварійної станції було втілено в життя.

Чим же можна пояснити таке злочинне відношення керівних органів влади Союзу та советських атом-них горе-спеціалістів до народу і землі України? Адже навіть тоді, коли ви-бух вже починав назрівати, і про це вищезгадана журна-лістка завчасно задзвонила на сполох на сторінках „Лі-тературної України” владом-ожирі уряду Щербицького та атомні „вожди” не зареа-гували на тривожні засте-реження... Дочка Й. Сталі-на, яка була добре обізнана хто захопив владу росій-ської імперії, писала у своїх спогадах, що народ повин-ен збагнути, що не треба собі створювати ідолів, ані молитися на них, а давно необхідно замінити всю по-чуту систему існуючої вла-ди в СССР. Ця влада приве-ла країну до екологічної катастрофи, не говорячи вже, про терор, духовне і фізичне закабалення, орга-нізовані голодомори, й інші злочини.

Головорізи Кремля — Кобо Джугашвілі, Лазар Каганович, Вячеслав Моло-тов та їх помічники зни-щили мільйони людей в таборах смерті, а кого за-лишили на волі, страхом заморозили так, що люди боялися виступати проти кривавого гніту, навіть по-чали боятися своєї тіні. Ук-раїнський народ найбільше постраждав від тиранії ге-неска Сталіна та його „со-ратників”, а брешневщина передала в спадщину „Бо-лото застою”, яке таке гли-боке та цупке, що в ньому потопав і перебудова М. Горбачова.

(Закінчення на стор. 3)

перших імігрантів. Автор також підкреслює важке життя „жінок-невільниць” в убогих дільницях американських міст, акцію висеління українців, розповідає про ірландців римо-католиків, які хотіли підпорядкувати собі Греко-Католицьку Церкву і подає історію і успіхи всіх важливих політичних, громадських та релігійних товариств включно до, колись дуже славної, монархістичної організації Січ і організації, які були під впливами советськими.

Ця интересна книжка має багатий документальний матеріал про провідників українського життя в ЗСА, про організації жіночі, молодечі та релігійні, про події в Украї-ні і про байдужу, а часто ворожу настанову до стремління українського народу до незалежності під час та після Другої світової війни.

Для мене найцікавіший цей відділ книжки, що описує розвій національної свідомості українських американців і цілу широку протукраїнську агітацію після Другої світової війни що її ініціювала жидівська група Б’най Брит, популярний фронт сталіністів і український кому-ністичний тиженник „Українські вісті”, як також органі-зації українських робітників. Їхня агітація та кидання підозрінь на пронацистських симпатії серед українців викликали дослідження ФБІ і обсервацію дії численних українських організацій. Зараз, після війни, це відбулося на житті і долі т. зв. переміщених осіб українців, яким закидувано воєнні злочини і співпрацю із нацистами. Ба щобишло, в 1970 роках ця протукраїнська хвиля відновилася завдяки тим самим організаціям, що вперше їхні закиди так вплинули на найвіш американців, що вони дозволили на широку дію Бюра спеціальних дослідів, яке серед української громади вишукує мнмих „нацистів”. Коли ми навчимося з минулого? Саме така книжка, як проф. М. Куропаса, яка точно подає закиди і брак лояльності вище перелічених організацій в минулому може допомогти виявити всі ці злочини колись і тепер. Дозволь-мо собі подумати відважно і побажати, щоб книжка М. Куропаса зробила якийсь вплив на настанову амери-канців до українців, так як це сталося у випадку японців і так як у канадських українців, які стараються тепер дістати сатисфакцію за кривду, що їм сталася в Канаді під час

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про реквієм „Лисові Микиті”

Недавно на першій сторінці нашого щоден-ника з’явилася скромна, коротка вістка: „За-тримують видавця „Лиса Микиту”, а в ній подання сухими газет-ними словами, що єди-ний український гумори-стичний журнал, після довгих років припиняє по-яву, із-за високих кош-тів друку та висилки і малої кількості перед-платників.

Хоча прикінці читас-мо, що його редактор, славний ЕКО — Едвард Козак, буде шукати но-вих способів відновити журнал — але здається нам, що ледве чи це здій-сниться.

І мимоволі ставимо собі питання чому так сталося, бо кожний, що слідував за цим журна-лом від його початку до-тепер, мусів признати його унікальність і що виймову умілість ви-тягнути на світло де-не усі хити та і сміш-ності нашого життя, і показати їх у кривому дзеркалі так, що можна було здорово посміяти-ся. А таких журналів са-тиричного порядку те-пер дуже мало. Чи аби світ перестав мати по-чуття гумору, чи жит-тя стало надто три-вожне і вимагає, щоб глядіти на нього „кри-вим оком”, чи тут інші причини, які ховаються, за тим, щоб затримати єдиний гумористичний журнал?

У нас, у бібліотеці, довгі черги річників „Ли-са Микити” від того пер-шого у 1951 році. Сорок річників, в яких містять-ся сотні знаменитих ка-рикатур усіх українсь-ких постатей діаспори, як теж усіх політичних провідників світу; де в кожному числі міркуван-ня Гриця Зозулі, донеда-на також вірші Бабая „Богдана Нижанківсько-го, гуморески Ікера, вір-ші Зої Когут. У змісті цих річників збережена немов ціла неприкраше-на історія української діаспори, усі культурні її події, партійні непорозу-міння, успіхи і невдачі. А над усім тим панує яскава ненависть до со-ветського панування в Україні, яскава карти-на нашої батьківщини та її неволі.

Здається нам, що май-бутні дослідники істо-рії української діаспори

О-КА

ГОЛЛЯНДСЬКА ГАЗЕТА „Гед Парооль” повідомила, що уряд Голляндії має намір заборонити і практично зліквідувати закондон розвідку служб, яка інтенсивно працювала на території Голляндії і поза її кордонами в 1950-60-их роках. Міністерство оборони Голляндії також повідомило про значну редукцію зброї і війська. Державна служба безпеки буде підпорядкована міністерству внутрішніх справ.

Першої світової війни.

Книжка М. Куропаса, однак, не є без хиб. Хоча я не знавєць історії українських американців, добре знаю про зусилля українських канадців допомогти своїм братам приїхати до Канади після Другої світової війни. Тут першу роль відіграли українці, що служили в канадському війську на чолі із Богданом Панчуком. Це вони ще довго перед 1944 роком заснували в Лондоні Організацію українсько-канадських військовиків, а осінню 1945 року Центральне Українське Бюро Допомоги (а не літом, як подає Куропаса). Спершу це була канадська організація, яка, однак, діставала допомогу фінансову від українських американців. Але після кількох років Роман Смух, д-р Володимир Галан та інші включилися у цю допомогову акцію, але такі розпочали її канадські українці, що замов-чується в історії ЗУАДК, яку подав Остап Тарнавський і тому в цій формі інтерпете-це також М. Куропаса. Тому може ця частина книжки найслабша, ще коли історія після Другої світової війни, подана лише на кількох сторінках в порівнянні із історією давніших періодів. Без сумніву інші будуть також підкреслювати цей брак, але того можна було сподіватися в так монументальній студії українських піонерів. Але не зважаючи на ці браки, книжка М. Куропаса залишиться важливою інформативною працею про ук-раїнських американців. Напевно, однак, це книжка, що її з приємністю та цікавістю перечитає не лише дослідник, але кожний пересічний громадянин, не зважаючи на її об’ємистість. Дуже шкода, що Куропаса закінчив її на 1954 році, залишаючи ненаписаною історію українців після Другої світової війни. Але, як автор зазначає в закінченні, він планує в майбутньому ще один том, яким покрие дальші роки досьогодні, — і ми на це чекаємо.

Вкінці мені здається, що ця книжка повинна бути в кожному українському домі і у кожного американця, який уважає себе з походження українцем, а навіть русином. І це не є тільки пуста фраза. Бо тоді, коли наша батьківщина є в такій непевній ситуації, дуже важливо, щоб українці в діаспорі, а передусім українці в ЗСА пізнали свою історію і своє походження, зокрема, коли це може бути допомога

(Закінчення на стор. 3)

Генеральний вікарій о. митрат Іван Мартиняк був хіротонізований 16 вересня 1989 р. в Ченстохові на єпископа помічника примаса, кардинала Юзефа Глемпа, який був також Апостольським делегатом для східних обрядів у Польщі. Буллою з 16-го січня ц. р. Папа Іван Павло II відновив найстаршу українську єпархію в Перемишлі і на 47-го з черги єпарха номінував владу Івана Мартиняка з повною юрисдикцією ординарія над всіма греко-католиками в Польщі. Про обсаду вакантного престолу в Перемишлі від 1946 року старалася наша ієрархія під проводом єпископа Іосифа після його визволення з Сибіру і виїзду до Риму в 1963 році.

З відновленням Перемиської єпархії тісно пов'язані заходи про повернення їй катедрального храму св. Івана і єпархіальних будинків, у тому числі духовної семінарії й іншого майна. На жаль, ці справедливі вимоги стрінулися з категоричним спротивом польського місцевого населення. Після насильного вивезення вліті 1946 р. обох перемиських владик, Іосафата Коциловського і Григорія Лакоту до УССР і ліквідації греко-католицької церкви в Польщі, єпархіальне майно і церкву Отців Василіан на Засяні забрала комуністична влада на музейні потреби, а катедру св. Івана „повернула“ Чинови Кармелітів, до яких та будова належала до 1784 року і служила костюлом під візантійським св. Тересі. Цісар Австрії Йосиф II скасував Чин Кармелітів і їх костюл призначив на катедрі уніятів, причому заборонив уніятим продовжувати будову їхньої катедрі, а зібрані гроші і матеріали на будову забрав від них.

На вістку про рішення ієрархії римо-католицького костюла в Польщі віддати той костюл Кармелі-

ПРО ПОДІЇ В ПЕРЕМИШЛІ

тів правному власникові — греко-католицькій єпархії, поляки в Перемишлі створили „Супільний комітет оборони польського костюла отців Кармелітів“ і по вели непереривну акцію протестів не тільки у своєму місті, але в цілій державі і у Ватикані, звернену не так може для безвиглядної „оборони“ костюла перед своєю ієрархією і Папою, як проти українців. Появилися летючки і афіші з ненавсичним і вульгарним змістом, написані Народною Домі „Українці говіть“, на будинках рисунки з тризубом, перекресленим червоною фарбою, рисунком шибениці з словом „Україна“, погрози, пікетування, голодівки, статті в пресі різних міст, петиції до Папи. Один з плякатів перед резиденцією примаса Глемпа у Варшаві проголошував усім: „Не відаємо польського костюла Отців Кармелітів на Візантійсько-Українську Церкву“.

В таких обставинах церковна влада не вагалася відновити інсталяцію єпарха у раніш запланований день 9-го березня, а відсунула її на суботу, 13-го квітня, в повній надії, що до того часу Чин Кармелітів ринуться послухати ухвали церковної влади, тим більше, що вона згодилася на несподівані нами уступки і некорисні вирішення, бо Чин мав би відступити надовго належала до 1784 року і служила костюлом під візантійським св. Тересі. Цісар Австрії Йосиф II скасував Чин Кармелітів і їх костюл призначив на катедрі уніятів, причому заборонив уніятим продовжувати будову їхньої катедрі, а зібрані гроші і матеріали на будову забрав від них.

На вістку про рішення ієрархії римо-католицького костюла в Польщі віддати той костюл Кармелі-

ники, що співслужили в Літургії. При вході до римо-католицької катедрі св. Івана Хрестителя владу Івана Мартиняка, який мав митру і мантию, вживану єпархом-ісповідником Іосафатом Коциловським, привітав митрополит Максим, і впровадив перед священицями до нового єпарха одягнути в єпископські ризи і вручили жезл, символ духовної влади в єпархії. Він же був головним celebrantом Літургії, до якої співав хор (церковнослов'янською мовою). Папську буллу читали: Єпископи Альойзій Уршулік, заступник секретаря єпископату Польщі, митр. Максим, а проповідували кардинал Глемп і нунцій Ковальчик, а в кінці, двома мовами, новий єпарх.

Після тригодинної церемонії в катедрі кількати-сячна маса мирян відправила процесію ієрархів назад до резиденції Єпископа Токарчука. Газети „Жице Варшави“ і „Газета виборча“ з 15-го квітня писали, що в часі тої процесії деякі українці вигукували до польських єпископів: „Комуністи“, „Зрадники“, „Ганьба“, „Ви винні, забрали нам і не віддаєте“. Частина процесії відійшла на Площу Сввервезу, під Годинникову вежу, де з залишки першої катедрі уніятів, збудованої в кінці XVIII віку, і там молилися. Мабуть, на тому місці плянували тепер будувати катедру. Потім той гурт дійшов до нашої давньої катедрі св. Івана, але двері були закриті від середини. При тім костюлі живе тепер сім монахів Кармелітського ордену. Польська газета звернула увагу на відсутність Кармелітів на нашій церемонії, хоч були запрошені. Також читали ми там, що у владі єпископа Єпарха Івана є реліквія з блаженного Рафаїла Калиновського, який був монахом Кармелітом. Та преса подає ще іншу деталь, а саме, що Єпарх Іван у своєму слові в катедрі цитував слова єпископа Юзефа Пельчара, ординарія польської дієцезії в Перемишлі, якого Папа Іван Павло II беатифікує на блаженного, в Рязьні 2-го червня. Того ж дня поплудні Папа приїде до Перемишля на офіційну зустріч з українськими-католиками з Першоєпархом Мирославом Іваном Любачівським відправити в катедрі Молебень до Матері Божої.

Пополудні, 13-го квітня, Єпарх Іван утешав ієрархів і представників (майже триста осіб) обідом у будинку польської духовної семінарії. Гостей обслуговували богослови. Були промови з вітаннями і подяками.

Будинок Гетьмана І. Мазепи в Києві відновлюється

Група осіб, які працюють над реставрацією будинку гетьмана І. Мазепи.

Київ (МК). — У вітнок, 19-го березня, відво-лась у приміщеннях Районової Ради Подолу зустріч і конференція у справі відбудови, реконструкції будинку гетьмана Івана Мазепи, в якому знайде приміщення Музею Державності. В конференції взяли участь О. Афонін, секретар району, С. Кролевець директор Головного Управління Культурно — Історико-Архітектурного Заповідника „Стародавній Київ“, Г. Шерби-на, директор проєкту, Т. Гир-ич, архівар, архітектори й гість із ЗСА М. Коць.

Праця над реконструкцією будинку розпочалася. Зараз відновлюється доволі-лиши ґрунти, скріплюються фундаменти самого будинку. Обговорено деталі-ніше зобов'язання будівель-ної кооперативи „Межир'я“ й включення в комп-лекс будинків при вул. Гер-оїв Трипілья 4, 16, 16А, 16Б, в якій центральною споруд-дою є будинок гетьмана Іва-на Мазепи. Передбачува-ні кошти реконструкції по-верх чверть мільйона кар-бованців вже сьогодні под-воїлись з уваги на інфля-цію карбованця. Проєкт включає обміри, історич-ні дані, архітектурні дослі-дження, архітектурно-по-будовну частину, ескізи про-єкту реставрації, доку-ментацію праці, вертикаль-не планування, озеленення й довкілля.

Осіннім письмом голова Заповідника „Стародавній Київ“ С. Кролевець про-сити нас у дієпсії включи-тися в допомогу для розбу-дови фонду і влаштування Музею Державності, а та-кож „відшукати докумен-ти, які мають відношення до гетьмана Івана Мазепи, подій цього часу. Можли-во, — пише С. Кролевець, — щось віднайдеється і по Києво-Могилянській Ака-демії, питання про відро-дження якої вже гостро по-стало на часі“.

КОРЕСПОНДЕНТ СОВЕТСЬКОГО пресового агентства ТАСС Шпірш Асєв повідомив, що у висліді зіткнення між інгушами і казахами загинуло п'ять осіб, в тому числі один міліціонер. Згідно з інформаціями міністерства внутрішніх справ в Чечено-Інгушетії причиною до зіткнення була сварка між казахами і інгушами, у висліді чого інгуші сильно побили казахів. Його друзі прийняли цей акт, як зорганізований напад на казахів і в свою чергу збили до крові трьох інгушів. Два з них були доставлені до шпиталю в поважному стані поранення. Під шпиталем зібралась більша товпа одних і других і домагалися помсти. Міліціонери не могли дати собі ради. Інгуші влаштували демонстрацію, вибивали вікна в магазинах та підпалили автомобілі. З будинків пролунали постріли. Всіх потерпілих нараховують 19 осіб. Міліція повідомила міністерство внутрішніх справ і до станиці прибули підрозділи „чорноберетників“, але ситуація все ще залишається напруженою.

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого дорогого і невіджаданого
ЧОЛОВІКА
бл. п.
**ІГОРЯ ВОЛОДИМИРА
ОЛЬШАНІВСЬКОГО**
будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ
8-го травня 1991 р. о год. 6:45 рано в церкві
св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.;
в церкві св. Миколи Притиска у Києві;
в катедрі св. Юра у Львові.
Родину і друзів прошу про молитви.
БОЖЕНА

ПОДЯКА
3 волі Всевишнього, дня 16-го січня 1991 р. відійшла
у вічність на 21-му році життя
наша найдорожча
ДОНЯ, СЕСТРА І ВNUЧКА
бл. п.
ЛЯНА КЕБУЗ

Цією дорогою складаємо щирі подяку отцям: о. митр. З. Злочовському за відправлення Панахиди у похоронному заведенні, за відслуження Святій Літургії в церкві Благо-віщення Пречистої Діви Марії у Мелроуз Парку, Па., за від-проведення покійної на цвинтар, як теж за переведення молитви на тризні; та о. деканові Я. Мельничу за його пас-торську підтримку родині, та за відслуження упокійної Служби Божої на сорочковому дні після смерті покійної.

Щиро дякуємо знайомим, приятелям та родині, що взяла участь у Панахиді, похоронних відправах у похоронному заведенні, в церкві, на цвинтарі і на тризні. Особливо дякуємо тим приятелям, що своєю поміччю, опікою та потією причинилися до полегшення тяжких го-дин нашого горя, та усім тим, що висловили співчуття, те-лефонічно чи листово.

Щиро дякуємо сестричці церкви св. Архистратига Михаїла за приготування тризни.

Сердечно дякуємо за щирі поминальні слова під час тризни — Я. Климовському від Рідної Школи, та приятель-кам покійної — Лесі і Віри Рудакевич та Ліді Чаплинській, Марії Перфецькій і Ліді Савчак.

Окрема подяка за квіти родинам Гандзій, Лисим, Масю-кам, Михайлишиним, Раковським, Санторе, та приятелям покійної — Лесі, Вірі та Ірені Рудакевичам, Ліді Чаплинській, Марії Перфецькій, Ліді Савчак, Маркові Чумі, Тулі і Андріє-ві Чумі, Доріанові Ледиківському, Миколові Демків, Ігореві Войтович та Ліді Гавдяк.

Особливо дякуємо жертводавцям на Святі Літургії за спокій душі покійної. На Святі Літургії зложили: Анна й Осип Вомпель, д-р Ярема і Александра Гандзій, Олімпія Гайдучок, Богдан і Катерина Грицай, Микоса і Джан Гіп, Ма-рія Данилів, Марія і Микола Демків з дітьми, Ляна Дмит-ришин, Марія Євсєвська, Анна Заброцька, Ксенія і Данило Захарчук, Євген і Стефанія Зибилевич, родина Касія, Сте-фанія і Володимир Кебуз, Ігор і Соня Конрад із синами, Бо-гдан і Ксенія Корженевські з дітьми, Дарія Кульчицька, Яро і Данило Кульчицькі, Марія, Софія і Микола Песюки, Во-лодимир і Наталія Масюк, Марія і Микоса Масюк, Христина Ма-сюк, Ярослав Масюк, Володимир і Богдана Мацьків, Антоніна Мицак, Туся і Лідія Мельничук, Василь і Марія Панчак, Юліан Пашкевич з родиною, Євста Погорило, ро-дина Приписний, Адиам Раковський, Юрій і Лєся Раков-ські, Тері Сквінфонт, Андрій Телєпко, Юрій і Ярина Телє-по, Оксана Нікорич Трабако, Юрій і Ольга Федорук, Пе-тро й Ірена Шотурми, д-р Ярослав і Марта Яримович із сина-ми.

На Святі Літургії зложили \$465.00

В пам'ять покійної впили пожертви на Фонд Допомоги
Дітям Чорнобиля:
по 1,000 дол. — Зірка, Богдан і Петро Кебуз, Стефанія і Во-лодимир Кебуз;
500 дол. — Ірена Наорлевич;
200 дол. — Ярослав Бобинський;
по 100 дол. — Ізяслав і Гізіля Бобинські, Ігор і Соня Конрад із синами, Ігор і Дарія Лиси, Богдана і Володимир Маць-ків;
85 дол. — Ляріса Драган, Катруся Леонард, Юрко Базарко і Юрко Галєвич;
80 дол. — Петро Рондьяк, Михайло Гісь, Ігор Незгот, Орест Лєсюк, Ієя Андрейчик, Юрко Лєсюк, Роман Федик, Алекс Смішкевич і Борис Павлюк;
65 дол. — Приятелі із СРС;
по 50 дол. — О. Н. Зінкевич, І. Кебузинський, Рената та Андрій Оларчик, Олена Саторе;
45 дол. — Приятелі із „Юнаїтет Енжінієрс“;
35 дол. — Джуді і Боб Вірі;
30 дол. — Ярослава Кравчук;
по 25 дол. — Оксана Ванчицька, Мирослава Волошин, Хри-стя Демчанчук, Д. і З. Єлієв, Рональд і Патріція Захер, Да-рія і Дмитрій Колпєс, Р. і Т. Левичин, Христина Масюк, Ієя і Ірена Михалюк, „Лісові Мавки“ — Наталія Панчак, С. і Е. Новаківські, Ромко й Оля Новаківські, Юрій і Христя Перфецькі, Юрко і Лєся Раковські, Аскольд і Ма-рія Рудакевич, Юрко і Петриція Савчак, Мелєся і Орест Сарахман, Христина і Богдан Турченко, Марія і Теодор Угорчак, д-р О. Черник;
по 20 дол. — В. і К. Березяк, Богдан Бобинський, Анна Бо-рис, Юліан і Олена Голєвач, Юрій і Александра Гадєч, Анна Заброцька, Джєнієр Кінг, Марія, Софія і Микола Лєськів, Юрій і Анна-Марія Літнінські, Христя і Микоса Мєльнич, Зірка Мисько, Богдан і Марія Мізак, Омєлан і Марія Ортинські, Адиам Раковський, Тарас та Ірена Сивєнські, В. Сорока, Роман і Юстина Стеблій, Марта Турчин, Юрій і Ольга Федорук, Петро й Ірена Шотурми;
по 15 дол. — Анна Кнос, Люба і Марія Онуєрчук;
по 10 дол. — Роман і Віра Андрейчик, Стефа Воскрєс, Віра Чайковська-Датєн, Микола і Марія Дєнькович, Микола Дєнькович, Дзєвєк, І. і Т. Ільчичин, родина Касія, Яр. і Н. Климовські, Микоса Кішич, М. Ковальчин, І. і М. Ку-земські, Ольга й Олександр Лєвичин, Єв. Лєськів, Ігор Масюк, д-р В. Пушкар, Марія Рудакєвич, родина Са-вицькі, Лєся і Марія Стасюк, 43-ій Відділ СҒА, Оксана Нікорич-Трабако.
На Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля зложили — \$4,780.00
Щиро сердечно дякуємо усім за пам'ять і молитви за покійну бл. п. Ляну.
Батьки — ЗІРКА і БОГДАН КЕБУЗ
Брат — ПЕТРО
Дідо — ЯРОСЛАВ БОБІНСЬКИЙ
Бабуся та дідо —
СТЕФАНІЯ і ВОЛОДИМИР КЕБУЗ

ПОДЯКА
З нагоди мого 95-тиріччя я отримав багато теле-фонічних і листових привітів і побажань. Зо-крема, я дістав дуже гарного листа з благосло-венням від Преосвященного Владики Василя Лостєна та від Президента УНР в екзилі Миколи Плавюка. Не маючи можливості відписувати й дякувати кожній прихильній мені особі — роблю це цим шляхом: мое сердечне СПАСИБІ!!
ІВАН КЕДРИН

Українське Музичне Товариство
Альберти
ОРГАНІЗУЄ
XVI-ий Семінар Хорових
Диригентів
11-25 серпня 1991
I-ий Семінар для диригентів/
керівників дитячих та
шкільних хорів
3-10 серпня 1991
в Інституті св. Івана, Едмонтон, Альберта
Канада
Можна відбутися поодинокі семінари або два разом.
Про ближчі інформації звертатися до:
Ukrainian Choral Conductors Seminar
11728-97 Street, Edmonton, Alberta T5G 1Y2, Canada
Tel.: (403) 474-9774

Українська Федеральна
Кредитова Кооператива
САМОПОМІЧ
в Сиракюзах
з відділом у Бінггемтоні
1317 W. Fayette Street ■ Syracuse, N.Y. 13204
Phone: Syracuse (315) 471-4074
Binghamton (607) 775-5146

ПРОДАЖ на ПОЗИЧКИ
на 9.5% до 31-го липня 1991 р.
— Ощадностів конт
— Ощадностів Сертифікати (CD)
— Пенсійні конт "ІРА"
— Чекові конт
— Безпосередній депозит соціального забезпечення
— Безплатне забезпечення консумційних позичок на випадок смерті або непрацездатності до \$20,000
— Грошеві перекази
— Безплатне життєве забезпечення до \$2,000
— Федеральне забезпечення щадничих конт до \$100,000
ПРИЙМАЄМО НОВИХ ЧЛЕНІВ
Телефонуйте або відвідайте нас

ФУНДАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО
ВІЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ
ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University
Foundation, Inc.
P.O. Box 1028
New York, N. Y. 10276

Любов Колєнська
ПОТОЙБІЧ
РУБІКОНУ
ОПОВІДАННЯ, НОВЕЛИ,
НАРИСИ, ДРАМА
Мистецьке оформлення
Любомира Гуцалюка
Тверда обкладинка.
Ціна \$15.00 плюс \$2.00 за пересилку.
Замовляти:
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стейту Нью Джерсі обо-в'язує 7% стейтового податку.

Катерина Перелєсна
ВІРШІ ДО ДІТЕЙ
Кольорові ілюстрації
Марти Гіряк-Вовєдичи
Стор. 51, великий формат,
ціна \$7.00 з пересилкою.
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стейту Нью Джерсі обо-в'язує 8% стейтового податку.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ
UKRAINIAN ART AND LITERARY CLUB
136 2nd Ave., New York, N.Y. 10003 — Дім Українського Визвольного Фронту
запрошує своїх членів і прихильників на
ДОПОВІДЬ - ЛЕКЦІЮ
„Візантійська та слов'янська старовина
в грецьких монастирях — Афон“
яку виголосить
д-р Ярослав К. Туркало
Доповідь ілюстрована прозірками відбудеться
в п'ятницю, 10-го травня 1991 р. Початок о год. 7-й веч.

Степан Кікта
„Українські...“
(Закінчення зі стор. 2)

Україні. Парафразуючи одну передову зі щоденника „Свобода“ наперелєсній сторіч, у якій закидали українцям пиянство і як протидію закликали їх: „читати, читати, читати“, то я скажу, що книжка Куропаса вимагає цього самого. Ніякий український американець не має оправдання, що не знає своєї минушини, бо її він найде в історії М. Куропаса. Коли пишу ці рядки насувається мені дивна іронія. Хоча канадські українці гордяться своїми науковими центрами та інститутами українських студій, досі ніхто не написав такого перегляду історії канадських українців, як це зробив тепер для американських українців проф. М. Куропас. І дуже шкода, бо саме цього року відзначаємо 100-річчя українського поселення в Канаді. Можемо хіба, бути вдяковими, що саме ця книжка появилася у видавничстві університету Торонто, який тепер веде перед у виданнях англійською мовою про Україну та українську еміграцію. Це уможливила мала група активних канадських українців, які зрозуміли потребу підтримувати морально і фінансово не лише українські студії, але також книжки, що їх пишуть англійською мовою про Україну і дієпсію. Якщо ми вважаємо, що треба більше таких книжок, ми мусимо зрозуміти, що такі твори як „Українські американці“ М. Куропаса мусять бути читачі, що будуть її купувати і підтримувати видавців. Якщо ми хочемо підтримки і знання про нас чужинців, ми мусимо їх і себе навчати про Україну та українців. Отож, ми повинні усі купувати цю книжку М. Куропаса і купувати її до усіх бібліотек, щоб американці читали її і вчилися більше про Україну, про вклад українців в Америку і також про їхню важку долю тут. Вкінці книжка „Українські американці“ у великій мірі є книжкою про Америку і це, здається, найважливіше для цієї дуже змістовної і потрібної появи.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ
UKRAINIAN ART AND LITERARY CLUB
136 2nd Ave., New York, N.Y. 10003 — Дім Українського Визвольного Фронту
запрошує своїх членів і прихильників на
ДОПОВІДЬ - ЛЕКЦІЮ
„Візантійська та слов'янська старовина
в грецьких монастирях — Афон“
яку виголосить
д-р Ярослав К. Туркало
Доповідь ілюстрована прозірками відбудеться
в п'ятницю, 10-го травня 1991 р. Початок о год. 7-й веч.

Радіо-міст...

(Закінчення зі стор. 1)

ник голови Депутатської комісії з питань розслідування причин чорнобильської катастрофи, Андрій Демиденко, член Секретаріату Української Екологічної Асоціації „Зелений Світ” та Ігор Турянський, представник міністерства закордонних справ України.

Учасниками радіо-мосту з Америки були: Надія Матківська, виконавчий директор Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля, д-р Зенон Матківський, заступник голови Всеамериканської міжнародної медичної ради з питань Чорнобиля, Божеана Ольшевська, голова організації Американців в Обороні Людських Прав в Україні, Іван Олексин, голова Українського Братського Союзу, Тарас Гунчак, головний редактор місячника „Сучасність”, Володимир Сохан, головний секретар Українського Народного Союзу, Богдан Тодорів, фінансовий секретар Союзу Українців Католиків „Провидіння”, Степан Гавриш,

директор канцелярії Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету, та д-р Богдан Боднарук — вчений — еколог. Ведучі радіо-мосту: Олександр Бедзич у Києві та Юрій Кравців у Вашингтоні. Головою українського відділу „Голос Америки” є ред. Володимир Біляв.

У цій двогодинній програмі радіо-мосту згадані учасники обговорювали наслідки трагедії Чорнобиля та різні можливості якнайшвидшої та найбільш ефектної допомоги жертвам Чорнобиля, а зокрема дітям, як також про спеціальні лікарні для цих дітей. Згадувано також спробу суду над винуватцями цього злочину — атомової катастрофи і ствердження одностороннього, що можна запобігти таким і подібним катастрофам тільки тоді, коли Україна стане незалежною державою і сама буде вирішувати всі справи.

В понеділок та вівторок, 29-го і 30-го квітня, Радіо Київ у своїх передачах для українців за кордоном повторило повністю програму цього радіо-мосту.

В Україні...

(Закінчення зі стор. 1)

мітинг, організований Громадянським Форумом Криму, ухвалив резолюцію з вимогами виборів у ВР Криму на багатопартійній основі та звільнення С. Хмарі. Резолюція містить також вимогу про тимчасову передачу контролю за землеористуванням у Криму ВРаді УССР до повернення на батьківщину кримських татар. Після мітингу на площі Леніна Комітет Захисту Прав Громадян провів пікетування, учасники якого протестували проти „продажних урядів Союзу та Криму”.

У Хмельницькому 1-го травня Рух вийшов на першотравневий мітинг під гаслами „1-ше Травня — день антикомуністичної солідарності”. Наш порятунку — незалежна Україна, вставайте, кайдани порвіте!”. Після демонстрації маніфестанти поклялися квіти на місці, де буде споруджено пам'ятник Шевченку.

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 1)

Ігор Бардин, Ліда Гуцуляк, Борис Бжесневський. ЗСА заступали Богдан Бурачинський, Роберт МекКоннелл, Василь Маркус, Володимир Баранський і Уляна Мазуркевич. Гостями-обсерваторами були Анастас Лисий, Любомир Тахт, Богдан Футей, Осип Зінкевич і Надія Комарницька-МекКоннелл. Засіданням проводив Б. Бурачинський за попередньої узгодженою програмою.

Обговорено низку точок, що торкаються інформації, допомоги дії і засобів дієспори, пріоритету потреби та труднощів Руху. Делегати з України обстоювали централізацію допомоги і розподіл її через Секретаріат Руху або в координації з ним. Представники НРУ зобов'язалися до 30-ти днів переслати до ЗСА і Канади спільну листу те першості пріоритетів у потребах і важливостях зацікавленості на майбутнє. Реалізація цієї листи вимагатиме тісної співпраці і координації між канадськими і американськими комітетами. Така співпраця уже почалася і є повні зрозумілою, бо їх лугчить спільна мета підтримки процесу демократизації і незалежності України.

Особливо детально обговорили учасники зустрічі справи пересилки інформаційної техніки, закуп паперу для газет і вишкіл фахівців для України. Делегати Руху обстоювали владшту-

ві. У рядах офіційної демонстрації цього року взяли участь у чотирьох рази менше людей, ніж торік, не зважаючи на обіцянку властей на місцях надати додаткові товари за участь у офіційній демонстрації. У багатьох районах області демонстрації не було, обмежилися святковими концертами.

В Ужгороді 1-го травня помімо заборони першого секретаря обкому КПУ Михайла Волощука на проведення першотравневої митингу, вона відбулася під гаслом „За політичні і соціальні права трудящих” з участю близько 2,000 демонстрантів. Відкрив її голова Миської Ради Ландовський. Мітинг, ініціаторами якого були Рух та УРП, завершив демонстрацією. Під час мітингу виступили народний депутат Миської Ради Василь Шарегій, голова Ужгородського осередку УРП, голова миського товариства „Просвіта” та інші з підтримкою вимог страйкарів.

Подібні демонстрації пройшли по всіх обласних містах України.

вання пресового центру в Києві для чужинської преси та пожавлення кампанії дієспори для кращого пізнання західними урядами стремління населення України до повної державної незалежності. З'ясовано потребу створення дипломатичного фонду для отворення члї підтримки представництва України за кордоном. Виявилось зацікавлення вивченням англійської мови депутатами Народної Ради і професіональними.

Допомога потерпілим від чорнобильської катастрофи та отримання міжнародної допомоги (від ЗСА, Японії, Німеччини і інших) для очищення її околиць та забезпечення самого реактора потребує дальшої уваги і праці дієспори. Останніми вали обговорення були стимулювання творення спільних підприємств в Україні з жителями ЗСА і Канади та вишкіл діяльність з участю фахівців дієспори в ділянках науки, менеджменту та фермерства.

Спільна зустріч тривала п'ять годин. Опісля відбулось друге засідання Екзекутиву ККДУ з привітністю М. Горія і Е. Гуцуляк. Присутні обговорили реалізацію різних постанов попередньої стрічі та адміністративні справи і планування праці ККДУ. Почалося приготування першого засідання Ради Директорів. Воно плановане в околиці Нью Йорку, однак його дата ще остаточно не вирішена, бо для випрацювання плану праці ККДУ необхідно є листа пріоритетів від НРУ, на яку може прийти зачекати один або два тижні. Засідання РД передбачене на кінець травня або початок червня.

В ГРУЗІЇ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ рятункові роботи після землетрясіння. Число жертв, які загинули коливається між 100 і 150 осіб, 500 осіб перебувають у шпиталях з легкими і тяжкими пораненнями, 80,000 осіб втратили дах над головою, тобто свої будинки, або помешкання, а понад 100 осіб взагалі пропали без вістей і за ними шукають альпіністи озброєні у спеціальну апаратуру. Їм допомагають спеціально тренувани для розшуків пропавших осіб собаки. Зроблені з повітря фотознімки свідчать про великі матеріальні втрати, тобто знищення. Деякі місцевості виглядають точно так, як Багдад після бомбардування коаліційним летунством. Рада Міністрів СССР наказала видати із запасного фонду 20 літрів крові для рятування поранених, 1,560 військово великих паланок, м'яси і молочні консерви, молоко, цукор, сіль й інші потрібні продукти. Загально думують, що відбулася частини Грузії після землетрусу коштуватиме кількості мільйонів карбованців.

ТУРЕЧЧИНА ВІДДАЛА Совєтському Союзові військовий вертоліт „Ні-8”, яким перелетів з СССР до Туреччини совєтський лейтенант Ірек Гімадов. Вертоліт був захоплений на військовому летовищі коло Єревану і приземлився в містечку Трабзоні на чорноморському побережжі Туреччини. Уряд Туреччини не погодився віддати в руки совєтської військової міліції лейтенанта-летуна, який попросив надати йому право політичного азилу у З'єднаних Штатах Америки. Представники американської амбасди в Анкарі покищо не знають, яке рішення в тій справі буде прийняте Державним департаментом у Вашингтоні. До Анкари прибув совєтський літак типу „Ан-22”, який забере розібраний військовий вертоліт до СССР.

АНГЛІЙСЬКА ГАЗЕТА „Сандей Таймс”, яка подає звичайно доброзичливі перевірні інформації написала, що Китайська Народна Республіка, очевидно за великі капітали, допомагає Альжирі збудувати свої власні фабрики атомової зброї. Деякі подробиці цієї скандальної справи вийшли на верх після проголошення британського воєнного аташе Вільяма Кросса „персонально не грати” і викличено з Альжиру. Виглядає, що цей аташе збирав інформації в Альжирі про будову атомових фабрик і реакторів і передавав їх до британського Скотланд Ярду, тобто британської розвідки. Альжир, як відомо, не підписав договору про заборону поширення атомової зброї, а також підтримував в останній війні на Близькому Сході Саддама Гуссейна, який також стремів до розбудови індустрії для продукції атомової зброї.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ минулого понеділка, 29-го квітня, підписав документ, що уможливило потерпілим від гурагену у Кензас отримати державну допомогу та маловідсоткові позички для відбудови. Згідно з найновішими з'ясуваннями, людські жертви підійшли до 22, з того трое осіб у стейті Оклахома.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ЗСА стримав видачу в'їздової візи Абольгасанові Бані-Садрові, колишньому президентові Ірану, який мав намір цього тижня приїхати до ЗСА, щоб популяризувати свою книжку „Моя черга говорити: Іран, революція та таємні договори зі ЗСА”, що її надрукувало видавництво Брассей з осідком у стейті Вірджинія. А. Бані-Садр мав заплановані виступи у телевізії та інтерв'ю з приводу появи його книжки, що в ній також він натякає на таємні домовлення працівників виборчої кампанії Регена з офіційними чиновниками Ірану, щоб закладників американської амбасди не звільняли перед виборами 1980 року. Речник Державного департаменту заявив, що віза А. Бані-Садра є в розгляді, та що прохання про візу в'їзду будь-кого пов'язаного з урядом Ірану в тому часі, коли Іран тримав американських закладників, мусить перевірятися уважно.

Софія...

(Закінчення зі стор. 1)

показується, Софія написала театральну композицію. І тут довідемося про ще один талант Софії. Сценарій до „Метеликів” це не є її одинока театральна праця. Ось саме в різдвяний час цього року, розповідає вона, у Львові ішла її дитяча оперета п.н. „Чарівна шабля” цілих 60 днів.

Але вона не лише займається театральним мистецтвом, її найбільшим тепер успіхом є сценарій до фестивалів. Зі здивуванням приймаємо факт, що вона була автором славного музичного фестивалю „Черво на рута” на Буковині, відлуння якого до сьогодні мандрує по Україні і по дієспорі. Софія підготувала також кінцевий сценарій до фестивалю поезії „Золотий годин”, що відбувся в Києві у вересні 1990 року, а тепер каже, що повною парого підготує другий фестиваль „Червоної руті” в Запоріжжі, що відбудеться у серпні. Тому вона вже скоро вибирається в дорогу із ЗСА до Києва, де буде горячково працювати над підготовкою всього, що вимагатиме цей фестиваль. І так довідемося від С. Майданської, що цей сценарій вона буде на підставі історії козащини і хоче показати, що козаки були освічені, що на Запоріжжі тоді розвивалася барокова культура і що молодь повинна про це знати. Софія розповідає нам про плани влаштування каварен на Запоріжжі, одної в стилі барокко, а другої для молоді з інших країн, пояснює, що там будуть читана поезія, будуть грати українську легку музику. Все це має бути підготоване так, щоб якнайбільше притягало нашу молодь, щоб її рятувати там, де вона найбільше зрушифована. А притягати можна, уважає Софія, саме приверненням до історії, але в легкій спосіб, який молодь найкраще сприймає, легкою музикою, легкою культурою. Довідемо

ся, що ця „Червона рута” має відбутися між 10-им і 18-им серпня і тому Софія буде мати тепер повні руки роботи, хоча працює з нею як співавтор і режисер Василь Вовкун, також Сергій Проскурня і відомий нам добре скрипаль Кирило Стеценко.

Наша гостя вертається споминами ще до першої „Червоної руті”, яка мала такий великий успіх, а перед усім такий великий вплив на освідмлення української молоді.

— Чи знаєте — каже вона — що там на тій першій „Червоній руті” вперше замайорів синьо-жовтий прапор? Чи знаєте, що у виведенні українських звичаїв, коли запалено ватру, кожний переможець фестивалю взяв вуглик, щоб запалити ним другу „Червоно руту”?

І тут Софія розповідає про це, як вона увела в сценарій символіку, що її так близька ще із дитинства, яке перелєла із бабусиною біля Чернівців, хоча доля судила її народитись на Сибірі, куди були вивезені її батьки. Але бабуня з восьми місячним немовлятком забрала її до себе і там Софія проживала з бабусиною, а відтак матір'ю аж до часу музичних студій у Львові.

Питаємося нашої повної життя гості чи стає їй часу при так різномірних зацікавленнях і на музику. Але вона пояснює нам, що гру на скрипці поєднує завжди із поезією і такі вечори вона тепер давала у своїх відвідин нах ЗСА з великим успіхом, вживаючи музику написану для неї В. Губою та просить нас подякувати цим шляхом усім її організаторам. В свої музично-поетичні концерти вона випілає також етнографічний елемент, який їй так близький, наприклад, голосиння, про що вона багато писала і скомпонувала відповідну музику.

У розмові просто не встигаємо зареєструвати усіх її минулих та майбутніх праць. Бо ще докидає нам інформації що є один сценарій, над яким працює рівночасно із „Червоною рутю”, а він на 750-річчя Коломиї, що має виповнитися три дні святкувань від 19-го серпня цього року. Вона розповідає нам, що початки Коломиї славні із копанель солі і цей момент взяла вона як провідну нитку свого сценарія. „Сіль дорожча за золото”, — каже Софія і тому на відкритті священнік освятят її, а кожний, що прийде на фестиваль дістане трішки солі, немов якийсь оберег. Впроваджені трьох днів вона хоче показати учасникам цілу історію культури цього міста, що була і є центром Гуцульщини. В заключеному концерті будуть виведені співанки — „коломиїки”, що так характеристичні для цієї частини Західної України.

Нам важко розпрошати-ся із нашою гостею, яка має стільки цікавого розповісти і стільки цікавого вона робить. Але нас найбільше зближує з нею те, що у нас разом тільки добрих знайомих, а передусім стільки подібних поглядів, на тему ролі та виховання нашої молоді. Саме Софія підкреслює важливість контактів української молоді зі Заходом із східними зрусифікованими районами України, вона знає, яку велику роллю відіграє в тому сучасна, але українська музика, пісня чи слово, та скільки позитивно ко можуть робити різні з'їзди і зустрічі. Ми можемо їй лише притякнути та допомогати в тому, щоб ця мода до людини із такими різномірними талантами, поштовхившись питанню переживання молоді, не забула про свої інші таланти, перед усім про поезію та музику.

РІЗНЕ

КУПУЄМО І ПРОДАЄМО СТАРІ ГОДИННИКИ, ЮВЕЛІРНИ ВИБРОБИ І ІКОНИ.

ICON JEWELRY & ANTIQUES
140 2nd Ave., N.Y.C., N.Y. 10003
(212) 533-1379
11 a.m. — 6 p.m., Mon.-Sat.

REAL ESTATE

YARDS OF YARD
...and a bass pond, too! Just a few of the extras you'll find included in this (near as a pin) 3 BR, 2 bath ranch w/encl porch & fplc in LR. on 3.87 Kerkhonson acs. \$124,850. #R249.

DAILY CATSKILL VIEWS
Once inside this well made Kerkhonson 100 yr old renovated 2-story, the we comed larger rooms well suit family living. Offers 4 BRs & 1 1/2 baths, and fplc in LR. \$102,500. #R169.

CENTURY 21 ARRA REALTY
(914) 331-8810

ВІДИЙШЛИ

ВІД НАС

ІВАН МУЗА, член УНС Відділу 341-го ім. Ю. Головінського у Віндзорі, Онт. помер 17-го лютого 1991 року на 76-му році життя. Нар. 1915 року в селі Журовка, Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружинку Віру, сина Миколу і дочку Ольгу. Похорон відбувся 21-го лютого 1991 року на цвинтарі Меморіал Гарденс у Віндзорі, Онт. Канада. Вічна Йому Пам'ять!

В. Літінський, секр.

КАТЕРИНА ДЖІН САВЧИН член УНС Відділу 24-го ім. св. Григорія в Ренкі, Па. померла 2-го березня 1991 року на 46-му році життя. Нар. 7-го липня 1944 року в Ренкі, Па. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку сестер: Роз Марі Террієр, Емілію Філіпп, Катерину Вархол і брата Волтера Савчина. Похорон відбувся 5-го березня 1991 року на цвинтарі Монігалтея в Норт Бреддок, Па. Вічна їй Пам'ять!

Стефан Н. Щур, секр.

РІЗНЕ

КАРПО ВОЛЬКЕ член УНС Відділу 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Я. помер 15-го березня 1991 року на 74-му році життя. Нар. 13-го червня 1916 року в Рочестері, Н.Я. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку дочку Меланію Данн з мужем Стефаном, брата Петра Вольке і Ірену Вольке; четверо онуків; племінників і племінниць. Похорон відбувся 19-го березня 1991 року на Національному цвинтарі в Ріверсайд, Каліф. Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

ІОСИФ ДВОРНІЦЬКИЙ, член УНС Відділу 409-го ім. св. Івана в Данморі, Па. помер 29-го березня 1991 року на 65-му році життя. Нар. 12-го березня 1926 року в Діксон Сіті, Па. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку сина Павла Вілліама. Похорон відбувся 22-го квітня 1991 року на цвинтарі св. Марії в Джексон Сіті, Па. Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ПАВЛО ВОЛЬКЕ, член УНС Відділу 409-го ім. св. Івана в Данморі, Па. помер 22-го березня 1991 року на 71-му році життя. Нар. 1-го серпня 1919 року в Оліфанті, Па. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку сина Павла Вілліама. Похорон відбувся 25-го березня 1991 року на місцевому цвинтарі в Жермін, Па. Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ТЕССІ КУШНІР, член УНС Відділу 70-го Укр. Прогресивного Клубу в Джерзі Сіті, Н.Дж. померла 18-го березня 1991 року на 86-му році життя. Нар. 22-го червня 1904 року в Корчині, Україна. Членом УНС стала 1930 року. Залишила у смутку дочку Надію Срамович, сина Беняміна і Левка. Похорон відбувся 22-го березня 1991 року на цвинтарі св. Катерини у Волл Ташшип. Вічна Йому Пам'ять!

Микола Шеремета, секр.

СТЕПЛА БІТНЕР, член УНС Відділу 264-го Т-ва „Український Тризуб” в Карнеї, Па. померла 23-го березня 1991 року на 66-му році життя. Нар. 1-го березня 1925 року в Карнеї, Па. Залишила у смутку мужа Альберта; сина — Реймонда і Томи; дочку Руту, трое онуків; сестер: Мері Джоніс, Гелен Коліаківскі і Аннабеллю Мерріт. Похорон відбувся 27-го березня 1991 року на цвинтарі св. Агати в Савт Фает Ташшип. Вічна їй Пам'ять!

Секретар

ТАКА Компанія
26 First Avenue
New York, N.Y. 10009
Tel.: (212) 473-3550

СВЕТРИ, ВОЯНИЙ ХУСТИКИ, вишановані жіночі блузки, виш. обруси, подушки, і т. п., кераміка, різьба в Арці — ДЕШЕВО.

НА ПРОДАЖ

На продаж або на винайм НОВИЙ МОДЕРНИЙ ДІМ
3 спальні, 2 лазнички, здорова вода, багато інших зручностей, 5 хвилин від української церкви, Лексінгтон, Нью Йорк. Телефонувати до Люби (518) 589-7194

Продається МЕШКАННЯ в центрі Одеси. Телефон: (908) 247-7891

РОЗШУКИ

ШУКАЮ
СТЕФАНА ГАВРИША
зі села Маркова колиш. Солотвин, тепер Богородчанського р-ну. Має бути в Торонто або околиці Онт.
Шукаю також товариша по зброї
ВОЛОДИМИРА СТОЛЯРА який вийшов в 1946 р. із Ленддорфа біля Шніталь, Кернтен, Австрія, до Канади. Прошу їх відгукнутися або може хтось знає про них.
PHILIP MEDYK
154 Ballentine Dr.
N. Haledon, N.J. 07508 USA
Заграниці написати прошу, про передрук.

ПРАЦЯ

МОЛОДА УКРАЇНКА
пошукує працю до опіки дітей і легкої домашньої праці від понеділка до п'ятниці в Nassau, Queens, Manhattan. Може порозумітися по англійськи.
Тел.: (718) 631-1330 веч.

ПОШУКУЄМО ЖІНКУ
до домашньої праці і до опіки над двома дітьми у віці 7 і 10 літ, після школи. Лівінгстон, Н.Дж. Прошу голоситися на телефон
(201) 994-2812.

РІЗНЕ

UKRAINIAN SINGLES NEWSLETTER
Serving Ukrainian singles of all ages throughout the United States and Canada.
For information send a self-addressed stamped envelope to: Single Ukrainians P.O. Box 24733 Phila., Pa. 19111

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУІС НАЙГРО — директор Родина ДМИТРИК

Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ШИРА і ЧЕСНА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey. Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Брук у перенесенням тілнін Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue (corner Stanley Terr.) UNION, N.J. 07083
(201) 964-4222

ПАМ'ЯТНИКИ
з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Бавнд Брук, св. Духа в Гемптонбург, та інших.
ВІДОМА СОЛІДНА ФІРМА
Cypress Hills Monuments
Власник — українець ВОЛОДИМИР БІЛАНСЬКИЙ.
К. М. КАРДОВИЧ і О. ЛОБАЧЕВСЬКА
800 Jamaica Avenue Brooklyn, N.Y. 11208
Tel.: (718) 277-2332
Відкрито кожного дня, в суботу включно, від 9 до 5 по пол. в неділю від 10-4 по пол. На бажання і для вигоди клієнтів радо заведемо до Вашого дому з проектами й порадами.

Секретар

ПРОФЕСІЙНА НАПРАВА ДОМІВ

- САЙДІНГ
- ДАХИ
- РІНВИ
- ІНСТАЛЯЦІЯ ВІКОН

Спеціально знижені ціни на 1991 р. • Безплатне оцінення. Гарантія і повне забезпечення.

EMI & CONRAD
329 Rt. 206, So. Hillsborough, N.J.
(908) 687-3146

DOOR TO DOOR PARCEL SERVICE TO

UKRAINE - LITHUANIA - LATVIA - ESTONIA
BYELORUSSIA - MOLDAVIA - CRIMEA
LENINGRAD, MOSCOW

- Money
- We send parcels with used and new clothing
- Car sales
- Flower delivery
- Standard food parcels - regular and express

INTERPOSTMIR CO.
1055 Broadway, Buffalo, N.Y. 14212
Tel. (716) 894-9880

СОЮЗІВКА
SOYUZIVKA

ЛІТНІ КУРСИ, ТАБОРИ на СОЮЗІВЦІ 1991:

ТЕНІСОВИЙ ТАБІР —
від неділі, 23-го червня до четверга, 4-го липня
Для хлопців і дівчат у віці 12-18 р.
Прохарчування і нічліг: \$220.00 (члени УНС), \$250.00 (не-члени)
Оплата за навчання: \$60.00
Юрій Савчак, Зенон Снілик — інструктори

ХЛОП'ЯЧИЙ ТАБІР
від суботи, 13-го липня до суботи, 27-го липня
Розваговий табір для хлопців у віці 7-12 р.
Прогрульки, плавання, різні гри, навчання співу українських пісень й українського народного побуту.
Тижнево: \$140.00 (члени УНС), \$160.00 (не-члени). До кожної суми дочисляється ще оплата \$25.00 від дитини за опіку.

ДІВОЧИЙ ТАБІР —
від суботи, 13-го липня до суботи, 27-го липня
Програма і ціна така сама, як для хлопців.

КУРСИ УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ ТАНКІВ —
від неділі, 11-го серпня до неділі 25-го серпня
Інструктор: Рома Прийма-Богачевська
Навчання традиційних народних танків для початкуючих й заваансованих танцюристів
Прохарчування і нічліг: \$245.00 (члени УНС), \$275.00 (не-члени)
Оплата за навчання: \$140.00
Число курсантів обмежене до 60 учнів

Родичів, заінтересованих нічлігами від 23-го червня, просимо заздалегідь зробити замовлення на Союзівці.
За дальшими інформаціями звертатися до Управи „Союзівки”:

Ukrainian National Association Estate
Foondmore Road Kerkhonson, New York 12446
914-620-5641